

KRISTINA
HUMMELOVÁ

Nelinka

a strom zázraků

nastole

Nelinka a strom zázraků

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz/
www.albatrosmedia.cz

Kristina Hummelová

Nelinka a strom zázraků – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

KRISTINA HUMMELOVÁ

Nelinka

a strom zázraků

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom,
co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné
se dozvíte na **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

Text © Kristina Hummelová, 2024
Illustrations © Marta Hricová, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7448-203-8
ISBN e-knihy 978-80-7448-225-0 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-226-7 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7448-223-6 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

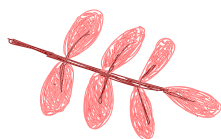
MÝM BÁJEČNÝM DCERÁM.

Kniha vznikla jako splněný sen
jedné malé holčičky,
která moc ráda malovala
a vyprávěla příběhy.

Chaloupka

JE PODZIM, NA ZEMI ODPOČÍVÁ BAREVNÉ LISTÍ,
MEDOVÉ STROMY SE USMÍVAJÍ.

Byl podzim a červené auto uhánělo po klikaté silnici. V autě hrálo rádio a rodiče si tiše povídali. Nelinka, šestiletá holčička s velkýma očima a ještě větší zvědavostí, seděla vzadu v sedačce a pozorovala ubíhající krajinu. Hlavou ale byla v oblacích.

Kdybych tak uměla létat, pomyslela si a dál zasněně sledovala bílé mraky. Pak ji napadlo, že možná někde na světě žijí lidé, kteří to umějí. Opatrně se sklonila ke svému plyšovému fialovému zajíčkovi. Vypadal sice plyšově, ale uměl se přeměnit na úplně živého zajíce – to když se dospělí nedívali.

Nelinka se ho potichouнку zeptala:

„Zajdo, co si myslíš ty? Existují lidi, co umí létat?“

Zdálo se jí to, nebo Zajda opravdu přikývl?

„Kdybych to uměla, lítala bych pořád a koukala bych na svět z výšky. Lítání je totiž daleko rychlejší než chození,“ dodala Nelinka a z okénka jedoucího auta obdivně sledovala hejno ptáků, kteří se křídly dotýkali nebe.

Tatínek s maminkou si vpředu dál povídali a snad si těch ptáků ani nevšimli.

Auto odbočilo na prašnou cestu a skákalo po hrbolech k dřevěné chaloupce, kde bydleli babička s dědou. Konečně byli na místě... A pak už to šlo všechno ráz naráz. Než se Nelinka stačila rozhlédnout, rodiče se začali kvapně loučit, přestože se s babičkou a dědou teprve před chvílí přivítali. Nelinka se najednou ocitla před chaloupkou, které se tady říkalo roubenka, a mlčky, jen se Zajdou v náručí, sledovala, jak mají rodiče naspěch. Překotně se loučili - nejdřív s dědou, pak s babičkou a nakonec i s Nelinkou.

„Ještě pusu,“ řekla maminka a přivinula si děvčátko k sobě. „Bud' tady hodná! Neboj, brzy se uvidíme. Ukaž mně i sobě, že šestileté holčičky si dokážou se vším poradit.“

Pak maminka Nelinku ještě jednou políbila, spolu s tatínkem nastoupili do auta, na rozloučenou všem pořádně zamávali a byli fuč.

Nelinka nebyla příliš nadšená, že se ocitla na venkově. Už v okamžiku, kdy jí maminka oznámila, že stráví příští týden u babičky a dědečka, se jí sem nechtělo. Zrovna se jí totiž doma podařilo vysлідit, kam maminka dává klíče od záhadné šperkovnice uložené ve skříni mezi oblečením. Normálně maminka mezi oblečení dávala zase jen oblečení, a proto Nelince bylo jasné, že ve šperkovnici bude něco vzácného a důležitého. Jenže teď byl Nelinčin plán, jak se ke klíčům

od šperkovnice dostat, úplně k ničemu, protože musela na celý týden k babičce a dědovi. Ach jo!

A navíc tohle nebylo jediné Nelinčino trápení – byla tu také ta podivná zahrada, která jí nedala spát! Kolikrát se člověku poštěstí najít díru v plotě opuštěné zahrady, kolem které chodí každý den do školky? Jenže ona musela z domova odjet zrovna ve chvíli, kdy se už chystala podniknout výpravu na toto tajemné území.

Uznejte sami: to není fér!

Maminka často opakovala, jak moc by si přála, aby Nelinka nebyla tak divoká. Říkávala, že takhle si hrají kluci, že šestiletá holčička by měla hrát nějaké klidnější, tedy holčičí hry. Ale kdo, prosím vás, určuje, na co si mají hrát kluci a na co holky?

Nelinka přece sama nejlépe ví, co hledá a proč to dělá. Jednoduše se potřebuje naučit létat. Proto musí být stále ve střehu. Co kdyby ve šperkovnici našla návod na létání anebo by v opuštěné zahradě žil někdo, kdo ví, jak se vznést k obloze?

O tomhle všem Nelinka přemítala, když se posadila na lavičku na zápraží roubenky. Babička s dědečkem zatím zmizeli v chaloupce, aby odnesli její kufr a připravili jí spaní na peci.

Nelinka pohlédla na plyšového Zajdu, a když si všimla, že se právě proměnil v živého zajíce – jak by také ne, když tu žádní dospělí zrovna nebyli – a že na ni zvědavě kouká, jen pokrčila rameny a postěžovala si:

„Naši jeli zařídit nějaké důležité věci. U babičky a u dědy mě to prý bude bavit víc a oni mi všechno vysvětlí, až budu starší. Je mi už šest, tak proč mi neřeknou, kam jedou?“

Zajda nakrčil čumáček a pousmál se nad jejím rozčilením.

„Nic si z toho nedělej, Nelinko! Brní mě nosánek a to je dobré znamení. Myslí, že zrovna tady zažijeme opravdické dobrodružství!“ řekl Zajda potichounku.

Nelinka sice na Zajdu koukala trochu nejistě, ale věřila mu. Vlastně to na venkově měla docela ráda, vždyť sem jezdila každé prázdniny. A babička s dědou jsou fajn.

„No tak jo, už nic neříkám,“ dodala, i když už nic říkat nechtěla.

Chaloupka, ve které babička s dědou bydleli, stála na konci malé vesnice a byla obklopena lesem. Pod ní protékal potůček a okolní les byl opravdu hustý. Nahoře na stráni se prostírala veliká barevná louka a ta voněla až do světnice.

„Nelinko, беруško,“ přivítala ji babička, jakmile vyšla zpátky na zápraží. Pak holčičku objala a pevně ji k sobě přitiskla.

Babička měla bílé vlasy stažené do drdůlku, nosila dlouhou sukni a na ní uvázanou zástěru a většinou něco kuchtila. Její vdolky, mňam, ty byly nejsladší na světě!

Babička se těšila z toho, že u ní Nelinka zůstane na návštěvě, a Nelinka se její radostí nechala nakazit a nakonec byla také šťastná, že tu může strávit nějaký čas. U babičky si Nelinka mohla hrát s kocourem Mackem, i když Zajda byl k hraní lepší. Kocour se totiž většinou jen vyhríval u pece a spokojeně vrněl. Děda mu říkal Lench, babička Mazel, ale doopravdy se jmenoval Macek, i když tak mu